

— На. Това ще го сложиш въ потайна доба подъ камъкъ, на кръстопѣтъ. И точно когато месечината превали надъ Сѣчената скала, ще го залѣнешъ съ водата дето ври хе тамъ. Каквото прокълнешъ, ще се сбѣдне. Само не забравяй, като изговаряшъ клетвата, да си свалишъ пръстена. Иначе не хваща.

Мавруда скри вѣзела въ пазвата си, скръсти рѣще. Мълча дълго, заслушана въ прѣщенето на боровитѣ клонки. Отражението на пламъка зачервяваше руситѣ ѝ коси. Мургавото ѝ лице бѣ неподвижно и безстрастно, сякашъ издѣлано отъ дърво. Най-сетне тя каза:

— Искамъ да ми направишъ още една магия. За мене. Искамъ да ми дадешъ нѣщо, отъ което пакъ да му стана драга. Не е достатъчно само да ги раздѣля. Той може после да си намѣри друга...

Старата измърмори нѣщо, рови дълго въ една проядена, изгнила отъ времето и влагата ракла.

— Ще имашъ ли още петдесетъ аспри да ми дадешъ?

— Не щѣшъ ли жълта перпера съ трандафилъ и срѣдата? — отвърна ядно девойката.

— Двадесетъ давашъ ли? — и вещицата прострѣ алчно костеливата си мургава рѣка.

— Давамъ, ама после, бабо Елвано. Като хване. За сега ще ти донеса само единъ товаръ бѣла борина, ще има да си свѣтишъ цѣло лѣто.

Старата сопнато се извърна, изду сърдито изпрѣстрената си съ черни петна долна устна, нечуто пошѣпна. Тресналъ те свети Илия! Дано те стрела пониже! — и пакъ почна да рови изъ раклата.

Следъ дълго мърморене и дирене, тя извади отъ една медна кутийка голѣма сребърна пара, съ заостренъ край. Подаде я на момата.

— Трѣбва да уловишъ живъ лилякъ, да му прерѣжешъ гърлото съ тая пара, да го изсушишъ, и да зашиешъ едно отъ крилата му, заедно съ нокътя, въ елека си... Ще видишъ какъ всички ще почнатъ да тичатъ подире ти, като пчели на медъ...